

Forfatter: Scharling, Carl Henrik

Titel: BREV TIL: Scharling, Carl Emil FRA: Scharling, Carl Henrik (1861-04-14)

Citation: Scharling, Carl Henrik: "BREV TIL: Scharling, Carl Emil FRA: Scharling, Carl Henrik (1861-04-14)", i *Theolog eller Digter - Ungdomserindringer og breve*, NYT NORDISK FORLAG, s. 164. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002063487-000-shoot-L00206348700000022.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Theolog eller Digter - Ungdomserindringer og breve

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Jerusalem. Søndageftermiddag, 14. April 1861.

Sit Løfte har han holdt,
Den tapre Landsoldat —

Ja, kjæreste Fader, det er tilvisse en usigelig Glæde for mig endelig at skrive »Jerusalem« over mit Brev. Thi naar man først har talt saameget om en Ting, som jeg har talt om den Jerusalemsrejse, saa har man hverken Rist eller Ro, før man omsider faaer udrettet den. Ja jeg beundrer næsten min s. 165egen Taalmodighed, at jeg har kunnet give mig saamegen Tid til at blive i Grækenland og Ægypten, istedenfor at flyve straks hertil. Men jeg er ogsaa bleven kongeligt belønnet derfor, thi jeg er kommen hertil i den allersmukkeste Aarstid, da Bakker og Høje ere iklædte mangfoldige Blomster — skjøndt Heden er rigtignok om Middagen trykkende som i de hedeste Hundedage hos os.

Dog jeg gjør vel bedst i at begynde med Begyndelsen og berette om min Rejse fra Alexandria. — Efterat vi i Ægypten havde optraadt som rige engelske Lorder, commanderet en Sejlbaad i et Par Maaneder etc. — droge vi bort derfra som fattige Skomagersvende, idet vi toge tredje Plads ombord i Dampskibet, hvorfor vi ogsaa vare hjærtelig glade, da Farten efter 24 Timers Forløb havde Ende.

Onsdag Morgen d. 10. April saae vi Solen hæve sig over Palæstinas Bjerge. Søen var heldigvis rolig, da ellers Landsætningen i Jaffa er en farlig Sag, eftersom Jaffa ligger ved det aabne Hav; der er ingen ordentlig Landingsbro, saa at man i Tilfælde af den mindste Smule Vind maa hejses op fra Baaden. — Alt i Alexandria havde en dansk Bødkersvend sluttet sig til os; i Jaffa traf vi en tydsk Baron, der ogsaa vilde til Jerusalem. Dette Rejseselskab var nu ikke det allerheldigste, thi Bødkeren var fattig, saa vi maatte hjælpe paa ham, og Baronen var rig, saa vi honoris causa maatte holde os paa samme Højde som han. Efter at have bestilt Heste og et Muldyr til at bære Bagagen, begave vi os paa Vejen til Jerusalem om Eft. Kl. 3. s. 166— Vejret var udmærket smukt. Ved Solnedgang naaede vi det katholske Kloster i Ramlen, hvor vi overnattede. Næste Morgen op med Solen og til Hest. Det var en streng Dag, vi maatte ride i ti Timer inde mellem Bjergene og ad en Vej, der i Slethed næsten overgik de græske Veje. Naar man ikke har seet en saadan Vei eller rettere Uvei, gjør man sig ingen Idée om den. Bødkeren var ude af sig selv af Fortvivlelse og forsikkrede, at han aldrig mere vilde ride en slig Vei. Uheldigvis ere de syriske Heste ikke saa sikke som de græske, saa at vi ofte maatte staa af og gaa. — Omtrent Kl. 2 havde vi arbejdet os op paa Toppen af en Bjerghøjde, hvor min lille Fører raabte: »Jerusalem!« Jeg stirrede ud i det Fjerne, men formaaede intet at see — men hint Raab bragte mig i Erindring, hvorledes dette Ord i Middelalderen lød paa disse Bjerghøjder som et tusindfoldigt Echo. Men vi havde endnu et Par Timers Ridt tilbage over Bjerg og Dal, og hver Gang vi kunde skimte et Huus eller en Kuppel i det Fjerne, spurgte vi stadigt, om det ikke var Jerusalem, som fordem Korsfarerne. Omtrent Kl. 5 naaede vi endelig Jerusalem — den tyrkiske Halvmaane veiede over Stadens Mure. Vi tog ind i det preussiske Hospitium, hvor vi straks fandt en gæstfri Modtagelse — her betales 3 Frank om Dagen (i Hotellerne betales tolv eller femten Frank for hver Dag). Vi fandt en hel Del Tydskere her, der meget gemytligt toge mod os og endelig vilde gjøre os til Svenskere — først efter gjentagne Protester lykkedes det os at hævde vort Fødeland. Og s. 167nu leve vi her i det preussiske Hospitium, hvor vi befinde os særdeles vel, skjøndt vi ere fem Mand om at dele een Stue. Men idag reise nogle Englændere bort, og ved den Leilighed haabe vi at erholde et særskildt Værelse.

Et Uheld havde jeg, idet nemlig Pastor Valentian og Biskop Gobat, til hvilke begge jeg havde Breve, reiste herfra Byen samme Dag, som jeg kom (jeg mødte dem paa Veien, men kjendte dem ikke). Det har gjort mig meget ondt, thi netop gennem disse to Mænd havde jeg haabet at erholde adskillig Underretning om de kirkelige Forhold her, hvilke i flere Henseender ere meget interessante.

D. 17. April.

Det er dog tilvisse en usigelig Glæde at vandre om paa disse Steder: rigtignok har jeg forkastet næsten Alt, hvad Traditionen fortæller, men desto friere Spillerum har jeg givet min Phantasi. Paa min hele Reise har det været min største Nydelse at vandre over de Steder, hvor store Gerninger ere fuldbragte — og hvad maa man da ikke føle og tænke her! Ja tilvisse er det en lykkelig Mand, hvem det blev forundt at vandre paa Oliebjerget og skue over til Zions hellige Bjerg! *)

For Dig og for Eder Alle har jeg bedet her — Gud bønhøre mine Bønner! Han give, at jeg een Gang efter mine lange Reiser maa træffe Eder Alle s. 168sunde og raske og leve med Eder i Kjærlighedens og Troens Samfund!

Din Dig hengivne Søn

Henrik.